

Geistligheden kan ikke saaledes aandelig udskilles fra Folket, den staaer ikke udenfor Folket. Geistligheden deler med Folket dets Mangler og Skøbeligheder, og vi maae sige, at vi ikke ere bedre, men vi troste os til at kunne sige, at vi heller ikke ere værre end vort Folk. Med Hensyn til Sammensætningen, da taltes der endeel om, at der var Klager over, at der blev altfor megen Berørlighed. Jeg vil kun tilføie dette, at jeg har hørt Klager over, at det Forslag, der er fremgaaet fra endeel agtede Mænd, hvoriblandt den ærede Interpellant er, var der for megen Geistlighed, og at det derfor let kunde blive betænkeligt at indføre en Kirkeforsætling efter denne Valgmethode. Jeg skal indskrænke mig dertil og kun endnu tilføie, at jo større den Hoiagtelse er, som jeg har og altid har havt for den ærede Interpellant, desto mere har det gjort mig ondt, at jeg synes, at han her har benyttet Heiligheden til at optræde med en vis Skarphed for ikke at sige Bitterhed mod en vis kirkelig Retning, mod en vis Kærling hos Geistligheden. Jeg troede ikke, at den ærede Interpellant havde havt dette behov; thi der stod ham saa mange andre Midler til Raadighed til at gjøre sin Sag gjældende og trænge igjennem med den, saa at det vistnok ikke havde været nødvendigt at bruge saa skarpe Udtalelser. Det har idetmindste smerttet mig at høre det.

Clausen: Det forekommer mig, at den ærede Talers Raisonnement gaaer ud derpaa, at et kirkeligt Samsundsorgan forudsætter et kirkeligt Liv; men nu er et saadant kirkeligt Liv ikke tilstede, altsaa kan der heller ikke komme noget kirkeligt Samsundsorgan tilveie, som har nogen Sandhed i sig. Men Sagen er, at man ikke kan tale saaledes, som om enten Livet er der eller ikke er der, men Livet kan være tilstede i høist forskjellig Grad, og deraf bliver da Følgen, at et Samsundsorgan kan komme frem i ligesaa forskjellig, mere eller mindre fuldkommen Form, mere eller mindre svarende til sin Idee. Deri er jeg da enig med det ærede Medlem, at det kirkelige Samsundsorgan i den første Tid kun kan forventes usfuldkommen at ville svare til sin Idee og opfylde sin Bestemmelse. Men at et saadant

Organ ligesuldt er en Nødvendighed, en Uundværlighed, — det er det, som den ærede Landsdøstingsmand og mange Andre lade udenfor Betragtningen. Naar en kirkelig Lovgivning skal pleies, kan der ikke mangle et Organ paa Kirkens Vegne til at medvirke ved den lovgivende Virksomhed. Nu er det Rigsdagen, der har denne Myndighed. Den ærede Rigsdagsmand vil ikke erkende Rigsdagen for at være et saadant kirkeligt Samsundsorgan, og kan vist ikke mene, at det ved passende Former ikke skulde kunne lykkes at tilveiebringe et Organ, som anderledes end Rigsdagen vil kunne repræsentere Kirken og føre Ordet paa Kirkens Vegne.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, erklæredes Interpellationen for sluttet.

Formanden: Da jeg er bange for, at den følgende Sag paa Dagsordenen maa ske vil medtage endeel Tid, skal jeg nu standse med Dagsordenen og opgive Dagsordenen for næste Møde, imorgen Kl. 2; den vil være:

1) Formandens Forslag til Behandlingsmaaden af Revisorernes med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1854—55 afgivne Beretning og disses til Rigsdagens Beslutning gjorte Indstillinger.

2) Indenrigsministeren forelægger:

a) Udkast til Lov om Nedsættelse af Stempelgebyret for korte Brev.

b) Udkast til Lov om en Forandring i Lovgivningen og Bestyrelsen i det blandede District Syd for Kongeaen.

c) Udkast til Lov om Bestyrelsen af Kjøbenhavn's Communalanliggender.

3) Anden Behandling af Udkast til Lov om Forandringer i Forligsvæsenet.

4) Første Behandling af:

a) Forslag til Lov indeholdende en Forandring i § 2 i Loven af 26de Marts